

Ministeriet kommer klar for klar med disse Love, som kaldes midlertidige — ja i klar ere de jo forøvrigt endnu ikke forelagte for Rigsdagen — og forelægger dem i Landstinget, men den kan ikke saa Landstinget til at vedtage dem, og her i Folketinget ere de forfaste. Ministeriet bliver dog ved klar efter klar sent paa Samlingen at møde med dem i det andet Ting, som saa sidder Samlingen ud paa dem. Dette er efter min Mening en Maade at behandle Grundloven paa, som fører til, at man i høj Grad oplitter Meningerne her i Samsundet, de Meninger, som vi hidtil have staaet enige om, at Loven er over os alle. Paa den anden Side er det efter min Mening tillige en saa fuldkommen Maade, som tænkes kunde, til at hdmgye det andet Ting, for det maa være hdmgyende for det andet Ting i en klar række at skulle være Barnepig for Gen-darmerne og Assesjorprovisoriet, de ekstraordinære Polititudgifter, og hvad de nu hedde.

M. Nielsen: Ifølge Betænkningens Nr. 104 forbeholder Udvalget sig sin Stilling ved Spørgsmaalet om Tilskuddet til det kongelige Sundhedskollegium paa 2,700 Kr. Jeg skal i den Anledning tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at der i sidste Samling var forelagt et Lovforslag om et overordnet Sundhedsraad, og Udvalget, der var nedsat angaaende dette Lovforslag, naaede til den 28de Marts i klar at afgive Betænkning. Denne Betænkning kom ikke til Forhandling i Salen paa Grund af disse sidste Martsdages store Trælbhed. Udvalgets Flertals Betænkning sluttede med at forelægge en Dagsorden, saalydende — jeg skal tillade mig at oplæse den, den er ganske kort: „I det Folketinget udtaler Omstet om, at en Reform af Apotekervæsenet og Distriktslægeinstitutionen maa finde sin Løsning samtidig med Omordningen af det kongelige Sundhedskollegium, gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen“. Mindretallet i Udvalget kunde ikke i det hele være enig i Begrundelsen og derfor heller ikke i selve Dagsordenen. Men selv Mindretallet udtaler, at det ogsaa anser det nuværende Sundhedskollegium for en lidet tidsvarende Institution, og det kan der ganske sikkert heller ikke være nogen Tvivl om, da den langsomme Forretningsgang i Sundhedskollegiet jo er noksom bekendt hele Landet over. Dette ligger selvfølgelig ikke de enkelte Medlemmer eller selve Sundhedskollegiet til Last, men Ulemper beror paa, at det er et ulønnet Kollegium, og at hvert enkelt Medlem af det jo

har sit Arbejde, som optager Størstedelen af hans Tid. At det imidlertid er en Ulempe, er sikkert, thi den særlig langsomme Forretningsgang, der er, kommer til at gaa ud over mange Mennesker. Nu har den meget ærede Justitsminister her paa Finansloven søgt et Tilskud til dette Sundhedskollegium, og jeg kan saa godt indrømme, at den Betaling, der ydes det Par enkelte Lønnede, Dekanat-Sekretæren, Skrivelser o. s. v., ganske vist er yderst ringe i Forhold til det store Arbejde, der forlanges af dem. Men selv om denne Sum blev bevilget, vilde det jo ikke have nogen Indflydelse paa Sundhedskollegiets Forretningsgang i det hele taget. Den vilde, saa vidt jeg forstaa, ikke blive det allermindste bedre, fordi de 2,700 Kr. bleve bevilgede, og det kunde maasse endog have til Folge, at det trak lidt længere ud med Omordningen, og jeg tror, at hele Befolkningen ønsker en Omordning af baade vore Lægeforhold og vore Apotekerforhold samt ogsaa en Omordning af Sundhedskollegiet, en af vore højest staaende medicinske Myndigheder. Jeg kan ikke mene andet, end at den meget ærede Justitsminister vilde ogsaa i en nær Fremtid kunne saa Sagen ordnet, dersom han kunde gaa ind paa — jeg tror nok, jeg tør sige Folketingets Flertals Anstuelser i denne Sag. Det har jo vist sig adskillige Gange, at Nedsættelser af Kommissioner ikke have været noget saa afgjort frugtbringende Arbejde, men jeg tror, at dette er et af de enkelte Punkter, hvor en nedsat Kommission, i hvilken der var taget Hensyn til alle Sider, vilde gøre særdeles god Fyldest og i forholdsvis kort Tid kunne komme med Forslag, der kunne vente at blive venligt modtagne her i Tinget. Jeg tror, at paa dette Punkt vilde en Kommission gøre ganske særligt Gavn, og jeg vil henstille til den meget ærede Justitsminister, om han ikke i Stedet for at staa paa denne meget ringe Bevilling — det vil jeg indrømme, det er i og for sig ikke meget at tale om disse 2,700 Kr. — vi gaa til en fuldstændig Omordning af vort Medicinalvæsen, vort Sundhedsvæsen, vort Apotekervæsen og dertigenem ogsaa vort Sundhedskollegium, som Folketingsudvalgets Flertal i denne af mig omtalte Betænkning har udtalt sig om. Jeg ser i Motiverne til Finanslovsforslaget i klar, at Sundhedskollegiet har udtalt, at det nødvendigvis maa have lidt rigeligere Midler, end det hidtil har haft, dersom ikke en Forandring maatte ske i en nær Fremtid. Jeg tror virkelig, jeg tør udtale, at dersom den meget ærede Justitsminister gaar ind paa det nævnte Udvalgs Flertals